

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. S .**, zastoupeného Mgr. Jiřím Fialou, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, Novodvorská 667, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 7. 2013, č. j. MSK 90434/2013, sp. zn. DSH/21279/2013/Zez, **o dopravním přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2013, č. j. MSK 90434/2013, sp. zn. DSH/21279/2013/Zez žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 6. 6. 2013, č. j. MMFM 66801/2013, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), § 47 odst. 2 písm. a), § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 4 písm. a), b), c) ve spojení s § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, a dále podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, 2, 4 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že se dne

28. 2. 2013 v době kolem 10:05 hod. na ulici Palackého č. p. 115 na parkovišti za budovou Magistrátu města Frýdku-Místku, ve Frýdku-Místku, při řízení vozidla Citroen C5, RZ X, nechoval ohleduplně a při couvání, po ploše parkoviště pravou zadní částí vozidla narazil do pravé zadní části zaparkovaného vozidla Škoda Octavia RZ X; po nárazu neprodleně nezastavil vozidlo, neohlásil nehodu policistovi a z místa nehody odjel. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2800 Kč. Současně byl žalobce zavázán zaplatit náklady správního řízení spojené s projednáním přestupku v paušální výši 1000 Kč ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu a poukázal na to, že přestupky, ze kterých je správním orgánem I. stupně viněn, jsou co do subjektivní stránky, tedy zjednodušeně zavinění, přestupky úmyslné, přičemž ve správním řízení nebyl žalobci úmysl prokázán. Správní orgány nesprávně hodnotily svědeckou výpověď, podle které žalobce odjel z parkoviště zcela normálně, bez náznaku jakéhokoli spěchu, či paniky. Žalobce uvedl, že trvá na tom, že dopravní nehodu nezaznamenal. Žalobce dále poukázal na vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí žalovaného, když žalovaný dospěl k závěru, že uvedené přestupky byly žalobcem spáchány úmyslně, avšak žalovaný při odůvodnění udělené sankce, uvedl že přestupky byly spáchány z nedbalosti – žalobce z tohoto rozporu dovozuje, že ani žalovaný nemá jasno v otázce zavinění.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž zdůraznil, že u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu jde o zavinění nedbalostní a v daném případě se jednalo o nedbalost nevědomou, a v otázce zavinění ostatních přestupků se jedná o úmysl příjmy. Žalovaný se též vyjádřil k namítanému vnitřnímu rozporu jeho rozhodnutí v odůvodnění sankce uvedl, že se jednalo o přestupky nedbalostní (str. 4 předposlední odstavec žalobou napadnutého rozhodnutí), když konstatuje, že se na tomto místě skutečně dopustil věcné chyby a připustil, že jde o chybu v rozhodnutí o přestupku nežádoucí, která však nemůže mít vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí jako celku.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2013, č. j. MSK 90434/2013, sp. zn. DSH/21279/2013/Zez, připojeným správním spisem žalovaného sp. zn. DSH/35471/2013/Bla, připojeným správním spisem Magistrátu města Frýdku-Místku sp. zn. MMFM_S 5092/2013/OdaSH/BlaR a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s. ř. s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku vzal v daném případě krajský soud za prokázáno následující:

- z oznámení přestupku ze dne 29. 3. 2013, protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 28. 2. 2013 a přiložené fotodokumentace, že se žalobce dne 28. 2. 2013 v době kolem 10:05 hod. na ulici Palackého č. p. 115 na parkovišti za budovou Magistrátu města Frýdku-Místku, ve Frýdku-Místku, při řízení vozidla Citroen C5, RZ X, nechoval ohleduplně a při couvání, po ploše

parkoviště pravou zadní částí vozidla narazil do pravé zadní části zaparkovaného vozidla Škoda Octavia RZ X; po nárazu neprodleně nezastavil vozidlo, neohlásil nehodu policistovi a z místa nehody odjel;

- z protokolu o ústním jednání ze dne 21. 5. 2013, že mimo listinné důkazy byly též provedeny výslechy dvou svědků, kteří se v době dopravní nehody nacházeli poblíž. Svědek L. A. uvedl, že stál na parkovišti naproti toho pána, co vycouvával s autem, sledoval jeho nejisté vycouvávání, když při druhém najetí upozoroval a slyšel náraz (šoupání plechů), svědek viděl zhoupnutí vozidla Škoda Octavia; při odjíždění tohoto auta oslovil pana H. (druhý svědek), ať se podívá jestli má odřený bok, poté událost nahlásil projíždějícímu vozidlu PČR; svědek odpověděl na otázku žalobce, zda se měnilo chování řidiče po nárazu, když uvedl, že z počátku zrychlit nemohl, na to jak, tam bylo málo místa, zrychlil, až když jel kolem pana H.; dále – svědek zaznačil do situační mapky polohu vozidla žalobce a svou vlastní pozici. Druhý svědek T. H. uvedl, že stál se svým žákem vpravo u budovy magistrátu, vedle zaparkovaných vozidel, poté na něj zavolaal zkušební komisař, že tam někdo naboural vozidlo a ať se povídá na vozidlo, které kolem něj projíždí. Druhý svědek samotný střet vozidel neviděl. Na otázku ohledně chování řidiče vozidla Citroen odpověděl, že se na svědka nedíval, díval se rovně a na jeho odjezdu nebylo nic zvláštního, ve smyslu „túrování“ motoru atd.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 7. 2013.

Vzhledem ke konstrukci subjektivní stránky přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, 2, 4 zákona o silničním provozu, kdy je pro naplnění skutkové podstaty potřebné zavinění formou úmyslu, se krajský soud zabýval především tím, zda ve správním řízení bylo žalobci prokázáno zavinění touto formou. Základním předpokladem pro naplnění úmyslné formy zavinění v daném případě je to, zda si byl žalobce vědom způsobené dopravní nehody, resp. kontaktu mezi jeho vozidlem a vozidlem Škoda Octavia, které bylo zaparkováno vedle něj. Ze svědecké výpovědi svědka L. A. vyplývá, že tento svědek kontakt svými smysly vnímal, slyšel „šoupání“ plechů a viděl zhoupnutí vozidla Škoda Octavia. Z příložení fotografické dokumentace pak vyplynulo, že poškození obou vozidel se nachází na svědkem popsaných místech a ve výšce, která u obou vozidel odpovídá vzájemnému kontaktu. Žalovaný při své úvaze o úmyslu žalobce nezastavit své vozidlo bezprostředně po srážce, neohlásit nehodu policistovi a opustit místo nehody vycházel z toho, „že u obou vozidel přesahují nárazníky obrysy plechových částí karosérie, nárazníky obou vozidel jsou přitom ve stejné výši. Aby mohlo dojít k poškození plechových částí karosérie (zadních blatníků obou vozidel), musely se nejprve deformovat plastové nárazníky. Již samotná deformace potřebuje jisté množství energie. Obě vozidla jsou přibližně stejně veliká, tedy i stejně těžká. Jestliže se „zhouplo“ vozidlo Škoda, muselo se „zhoupnout“ i vozidlo Citroen řízené obviněným.“ Žalovaný tedy při závěru o tom, zda si byl žalobce vědom kontaktu mezi vozidly, využil obecných znalostí newtonovské mechaniky. Krajský soud se s touto myšlenkou ztotožňuje a dále ji rozvádí. Třetí Newtonův pohybový zákon (zákon akce a reakce) je založen na premise, že každá dvě tělesa na sebe vzájemně působí stejně velkými silami opačného směru (jedné síle se říká akce, druhé reakce). Akce a reakce současně vznikají a současně zanikají. Pokud tedy svědek viděl zhoupnutí vozidla Škoda Octavia je nepochybné, že na něj v tu chvíli musela působit určitá síla, která byla

schopna pohnout s vozidlem. Z třetího pohybového zákona pak plyne, že stejná síla (opačného směru), musela působit i na vozidlo žalobce, přičemž se musela projevit určitým fyzickým účinkem (zhroupením, rozvibrováním, či případně záporným zrychlením, jako je tomu u klasického čelního střetu dvou vozidel), což plyne z druhého Newtonova pohybového zákona (Začne-li na těleso v inerciální soustavě působit silou jiné těleso, změní se pohybový stav daného tělesa. Těleso se bude pohybovat se zrychlením.). Žalobce jakožto řidič vozidla Citroen, tj. těleso uvnitř vozidla, pak musel onen fyzický projev srážky svými smysly vnímat, neboť i na něj platí principy Newtonovy mechaniky, konkrétně první pohybový zákon (Každé těleso setrvává v relativním klidu nebo v rovnoměrném přímočarém pohybu, dokud není přinuceno silovým působením jiných těles tento stav změnit.). Jediná možnost, jak by si žalobce nemohl být vědom srážky, která byla schopna rozpohybovat jedno, a jak bylo popsáno výše, i druhé vozidlo, spočívá ve vymizení hmatu, sluchu a zraku, čehož by si musel být jistě žalobce vědom a namítal by to – nadto by osoba s takovýmto postižením ani nemohla disponovat řidičským oprávněním.

Jak tedy bylo popsáno; všeobecně známé principy mechaniky makrosvěta vylučují to, aby si žalobce nebyl vědom toho, že svým vozidlem narazil do vedle stojícího vozidla Škoda Octavia. Krajský soud pro úplnost dodává, že tři Newtonovy pohybové zákony jsou obecně známé skutečnosti, neboť se s jejich důsledky každý člověk, žalobce nevyjímaje, setkává každý den při každé fyzické činnosti, např. zvedání břemen, otevírání dveří, hře fotbalu, pohybu ve výtahu atd., nadto jsou vyučovány na základních školách. Vzhledem k tomu, že se jedná o obecně známou skutečnost, mohl žalovaný těchto principů použít jako podkladů pro vydání svého rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, aniž by musel uvádět odkud tyto informace čerpal a provádět jejich dokazování (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). Krajský soud shrnuje, že žalovaný dospěl na základě předložených důkazů a logické úvahy k správnému závěru o úmyslném zavinění žalobce u přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, 2, 4 zákona o silničním provozu.

Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že je z textu odůvodnění uložení sankce patrný vnitřní rozpor žalovaného v otázce zavinění přestupků. Je sice pravdou, že žalovaný v odůvodnění uložení sankce uvedl: „*Při posuzování výše uložené sankce magistrát posuzoval skutečnost, že přestupek obviněný spáchal z nedbalosti.*“, avšak tato zjevná chyba nemůže mít na následek zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť z celého předchozího textu napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, že (a jak) žalovaný dospěl k závěru o úmyslném zavinění ve vztahu k přestupkům podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, 2, 4 zákona o silničním provozu.

Krajský soud považuje i poslední námitku žalobce, spočívající v tom, že žalovaný nehodnotil svědeckou výpověď, ze které vyplývá, že žalobce parkoviště opouštěl zcela normálně, bez náznaku jakéhokoli spěchu, či paniky, za nedůvodnou. Krajský soud konstatuje, že je do značné míry bezpředmětné, jakým způsobem žalobce opouštěl místo nehody, neboť tato otázka souvisí více se schopností žalobce předmětné vozidlo ovládat a jeho psychickými vlastnostmi, než s tím, jestli o dopravní nehodě věděl nebo ne. Krajský soud nevylučuje, že způsob jízdy může obecně napovědět mnohé o vnitřním stavu pachatele dopravní nehody, neboť po především vážných dopravních nehodách mnohdy u pachatele nastane šok a může dojít k

nepředvídatelnému jednání např. k agresivnímu odjezdu z místa nehody nebo naopak k úplnému utlumení – nelze tedy spolehlivě říci, jak se pachatel zachová. Tato okolnost pak sama o sobě nemůže svědčit o tom, že žalobce o dopravní nehodě nevěděl nebo naopak věděl. Krajský soud proto shrnuje, že správní orgány obě svědecké výpovědi hodnotily správně.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 3. srpna 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce